Orts i Ramos, Tomàs (LIT)

(Benidorm, 1866-Barcelona, ca.1940). Fill de Tomàs Orts i Francesca Ramos, pertanyia a una família benidormera que es va arrelar i desenvolupar a Cuba. Personalitat culta, inquieta i d'un gran atractiu, és un bon exponent de la bohèmia literària espanyola de finals del segle XIX i de primers del XX. Va cursar estudis musicals i literaris a Madrid i a Barcelona i s'especialitzà com a escriptor de temes taurins. Després d'haver col·laborat en diverses publicacions alacantines es va traslladar a Madrid, on fundà i dirigí *El Látigo* (1889-1890), crònica setmanal d'espectacles. El 1894 s'estableix a Barcelona, on s'incorpora a la redacció de La Vanguardia (1894) i dirigeix *La Semana Cómica* i el diari *Gil Blas*. El 1895 treballa a l'Argentina com a redactor de *El Correo Español*, de Buenos Aires, del qual va ser corresponsal de guerra a Cuba (1896). De nou a Barcelona el 1897, s'incorpora a les redaccions de *Las Noticias* i de *El Noticiero Universal*. El 1898 es trasllada a París per a ocupar-se de la direcció d'una agència telegràfica, i en 1899 s'instal·la a Madrid, on succeeix Jacinto Benavente en la direcció de *La Vida Literaria*. El 1909 es trasllada de nou a Cuba, on treballa com a redactor de *La Prensa*, de l'Havana, però el mateix any torna a Espanya per a fer de corresponsal a València del *Diario de la Marina*. Com a escriptor va alternar la producció literària amb la crítica taurina, fent servir en aquesta última pseudònims com "El Niño de Dios" o "Uno al sesgo". Entre les obres sobre tauromàquia cal esmentar: *Recortes i galleos*, *Lagartijo, Dramas del toreo, Los reyes del toreo, Arte de ver los toros, Los crímenes del gallismo* i, sobretot, *A los cuarenta años de ver los toros*, publicada pels anys vint, en la qual, al costat de de la crítica taurina, s'inclouen escenes de la vida literària, com la que ens descriu l'incident entre el periodista Manuel Bueno i l'escriptor Ramón María del Valle-Inclán —presenciada pel nostre autor—, que es va saldar per a l'escriptor gallec amb la pèrdua d'un braç. Així mateix, va escriure les novel·les de temàtica amorosa *Una historia vulgar* (1892), *Todo por nada* (1894), *La perfecta querida* (1902), *La alegría de amar* (1903), *Confesiones de mujeres* (1904), *El implacable amor* (1905) i, en particular, *Nena Clemente* (cap als anys 20), que narra els amors d'una parella que estiueja al Benidorm de l'època. És autor també de l'obreta liricodramàtica *Soleá*, amb música de N. Antonio Oller. Finalment, cal esmentar el seu important paper com a traductor de nombroses obres estrangeres, entre les quals ocupen un lloc destacat les de l'italià Gabrielle d'Annunzio o les del francés Stendhal, personalitats literàries que contribuí decisivament a difondre arreu d'Espanya. (Revisat, 10-11-16).

Diccionari de Benidorm